

Niet ver van de rivier de Tiber staat een kerk.
Er zijn honderden kerken in de oude stad Rome.
Bij iedere kerk hoort een verhaal.
Een spannend verhaal.
Of een wonderlijk verhaal.
Of een mooi of gek of zielig verhaal.
Bij deze kerk hoort een *doodeng* verhaal.
In het portiek staat een metershoog stenen masker.
Een enorm rond gezicht, met de mond wijd open.

De mond is groot, je kunt er met gemak je hand in steken.
Maar kijk uit!
Vertel nooit een leugen met je hand in die mond.
Want als je dat doet worden meteen je vingers afgebeten.
Tsjak, en met die hand zul je nooit meer kunnen schrijven.
Tsjak, en je zult nooit meer kunnen wijzen.
In je neus peuteren.
Krabben als je jeuk hebt.
Je hond over zijn buik kriebelen.
Je zakgeld aanpakken.
Een aardbeienijsje met slagroom eten.
Nooit meer.
Het is DE MOND VAN DE WAARHEID.

Ooit was het masker een gewoon oud putdeksel.
Lange tijd lag het op een put, later werd het bij die kerk
gezet.
Het stond daar tegen de muur, jaar in, jaar uit.
Tot op een dag, een verschrikkelijke dag...
Ho, wacht, nu ga ik te snel!
Laat ik bij het begin beginnen.
Er was eens, een paar honderd jaar geleden...

De zesde grot

Zwaar, ze zijn zo zwaar!

Het geraamte van het kleine meisje kreunt.

Met haar rechterhand houdt ze een zeis vast en met haar linkerhand een weegschaal.

Een zware zeis, een zware weegschaal, alle twee gemaakt van beenderen.

Ook het kleine meisje bestaat uit niets dan botten.

Ooit was ze een *levend* meisje, een prinses nog wel.

Anna heette ze, prinses Anna Barberini.

Nu is ze dood, maar ze ligt niet op het kerkhof.

Nee, ze hangt aan het plafond van een kleine grot.

Roerloos hangt ze daar, met die zeis en weegschaal.

En die zijn zo ontzettend zwaar...

Was ze er maar van bevrijd!

Maar ze *kán* ze niet loslaten, al wil ze dat nog zo graag.

Ze zitten vast aan haar vingers, zo vast als een hand aan een arm.

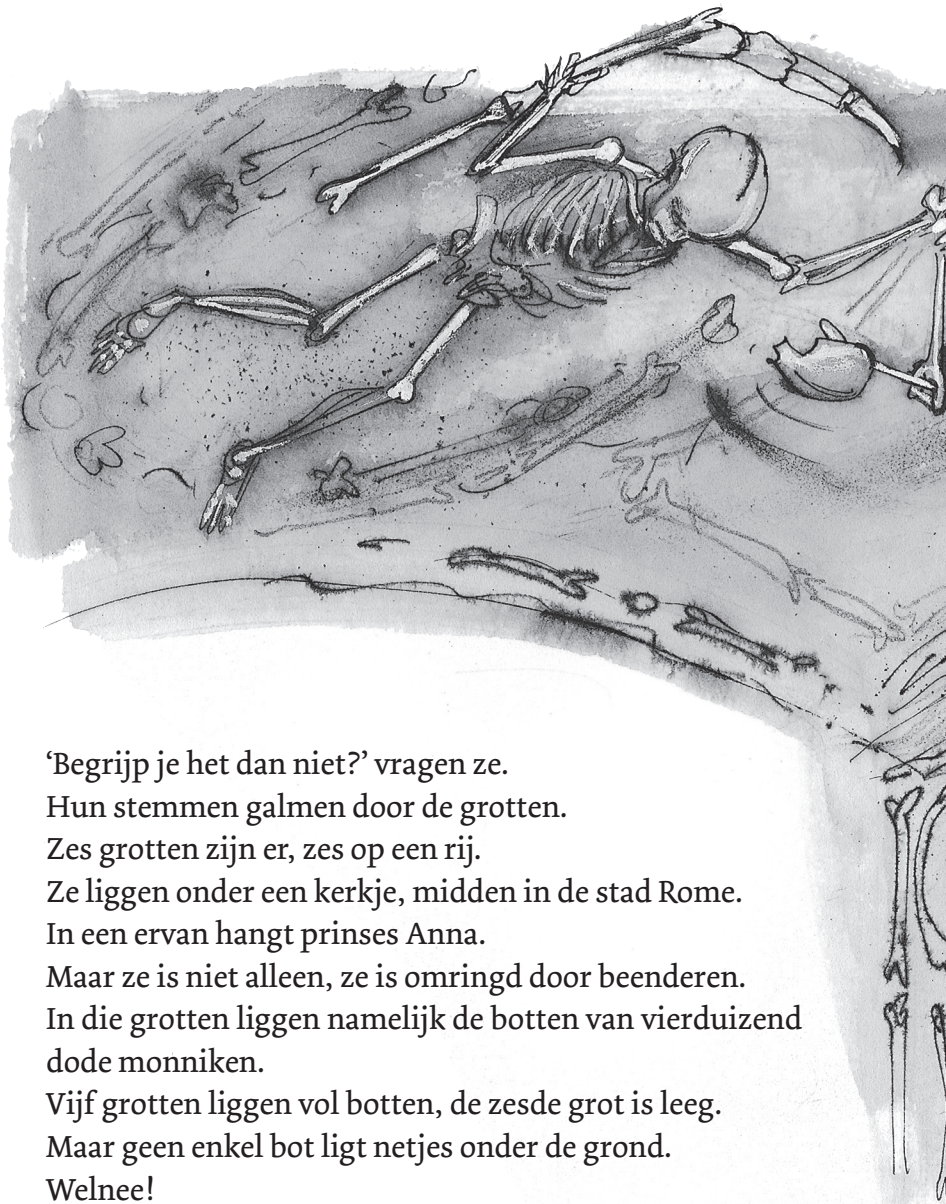
Dus hangt die arme Anna daar, dood en doodstil aan het plafond.

Dag na dag, nacht na nacht, met altijd maar die zeis en weegschaal...

Is er dan niemand die haar kan helpen?

‘Ach, die prinses Barberini.’

Vierduizend schedels schudden het hoofd.

‘Begrijp je het dan niet?’ vragen ze.
Hun stemmen galmen door de grotten.
Zes grotten zijn er, zes op een rij.
Ze liggen onder een kerkje, midden in de stad Rome.
In een ervan hangt prinses Anna.
Maar ze is niet alleen, ze is omringd door beenderen.
In die grotten liggen namelijk de botten van vierduizend
dode monniken.
Vijf grotten liggen vol botten, de zesde grot is leeg.
Maar geen enkel bot ligt netjes onder de grond.
Welnee!
Ze liggen in stapels tegen de muren en ook hangen er heel
wat aan de plafonds.
Er zijn schedels en kaken, botten van armen en benen, en
tal van vingers en tenen.

Op bedden van botten liggen geraamtes met pijn
aan.

Het zijn de raarste grotten van Rome.

Anna kreunt weer.

Zwaar, zo zwaar...

‘Begrijp je het dan niet?’ vragen de schedels weer.

‘Kijk eens om je heen, prinses Barberini.

Wat zie je?’

‘Grotten vol botten,’ antwoordt Anna.

‘Hoeveel?’ vragen de schedels.

‘Vijf.’

‘Aha!’ zeggen de schedels in koor.

‘Vijf grotten vol botten.

En wat ligt er in de zesde grot?’

‘Niets,’ zegt Anna, ‘de zesde grot is leeg.’

‘Precies, de zesde grot is leeg.’

Daarna zwijgen de schedels.

Anna vraagt: 'Wat is er met die zesde grot?

Hij is leeg, dat is altijd al zo geweest.'

De schedels zuchten.

'Begrijp je het dan nog altijd niet?

Je wilt worden bevrijd van die zeis en weegschaal.

Je wilt weten wie je kan helpen.

Niemand kan je helpen, niemand behalve jijzelf.

Die zeis en weegschaal zijn er niet voor niets.

Maak er gebruik van.'

'Maar waarvoor dan?' vraagt Anna.

'De zesde grot,' zeggen de schedels, 'die mag niet langer leeg blijven.

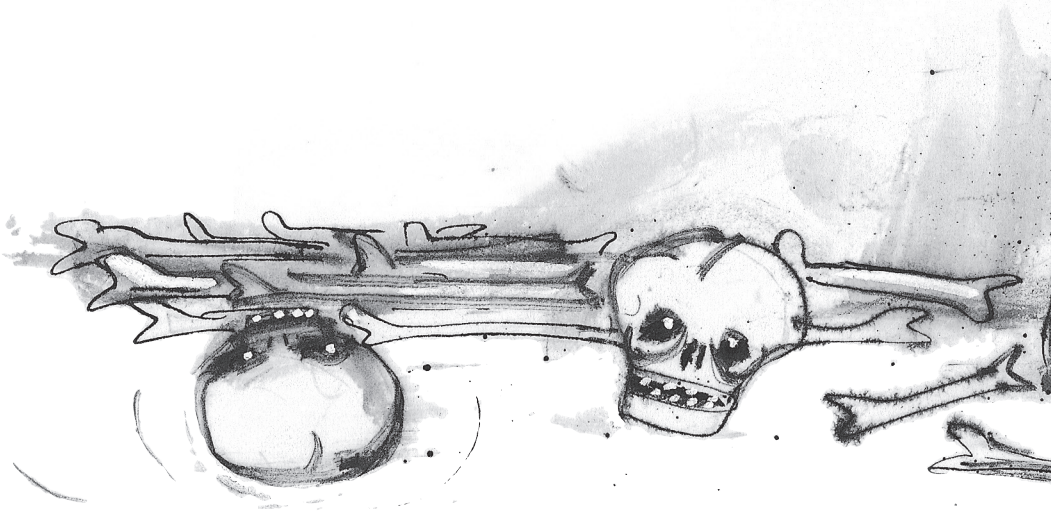
Dáár ligt je taak.

Vul die zesde grot met botten, pas dan komt alles goed.

Pas dan kun je de zeis en weegschaal loslaten.'

'Maar hoe moet ik dat doen?' vraagt Anna.

'Wat voor botten?

Waar vandaan?

En waarom?’

Duizenden schedels kijken elkaar vermoeid aan.

Hun holle ogen staan somber.

‘Gebruik je hersens,’ zegt er een.

‘Die heb ik niet meer,’ antwoordt Anna.

‘Zeg me dan wat ik moet doen,’ smeekt ze.

Maar de doodshoofden zwijgen, ze hebben genoeg gezegd.

Anna kreunt weer.

Krakend maakt ze zich los van het plafond.

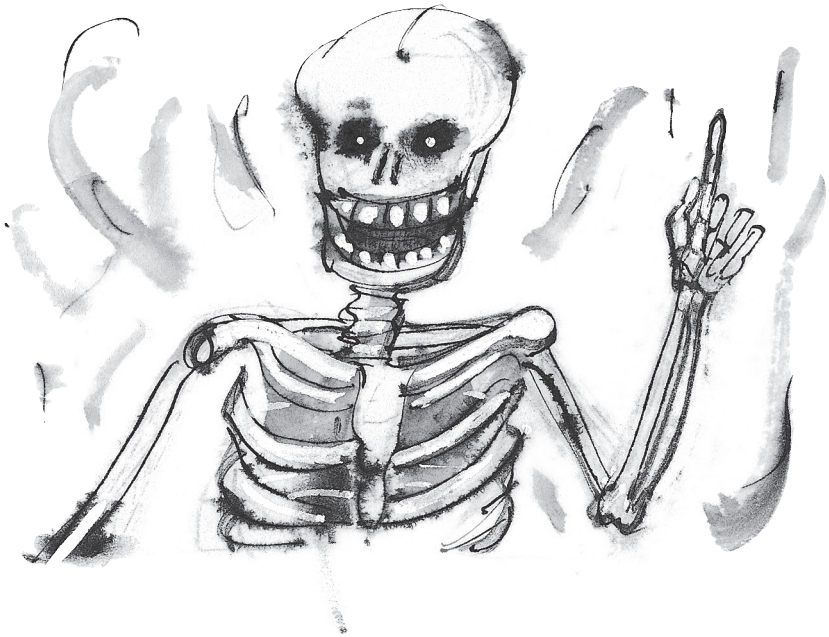
Het eethuis

Somber loopt Anna door de grotten.
Ze weet niet wat ze moet doen.
Nu ja goed, ze moet botten vinden voor in de zesde grot.
Maar waar?
Waarom juist zij?
En wat hebben die zeis en weegschaal ermee te maken?
Hoe moet ze die gebruiken?
Anna kijkt naar buiten.
Het begint al donker te worden.
Er zit niets anders op.
Anna zal de stad in gaan, op zoek naar botten.
Wie weet vindt ze er een paar.
Wie weet vindt ze er genoeg voor die zesde grot.
Maar juist als ze op pad wil gaan, zegt iemand:
'Anna, wij zullen je helpen.'
'Ja, wij gaan met je mee,' zegt een tweede stem.
'Natuurlijk gaan wij met je mee,' zegt een derde.
Verrast kijkt Anna om naar haar drie broertjes.
Hun geraamtes zitten in een hoekje van haar grot.
Ze zijn hier al net zo lang als Anna zelf, want ze zijn bijna
tegelijk gestorven.

‘Gaan jullie echt mee?’ vraagt Anna.
‘Wij zijn toch je broers?’ zegt prins Enzo Barberini.
‘Waar heb je anders broers voor?’
‘Kunnen we eindelijk eens een keer naar buiten,’ zegt Dino.
‘Hier in dit hoekje is niks te beleven.
Het is hier koud en het stinkt.’
‘Botten vinden, zo gebeurd,’ zegt Fabio.
‘Botten genoeg in de stad.
We zoeken er een stel bij elkaar.
We gooien ze in die grot en klaar is het karwei.
Dan hoeft je die zware dingen niet meer vast te houden.
Gaan we nu meteen?’
Anna knikt.
‘Wat lief van jullie,’ zegt ze.
En zo gaan de vier geraamtes naar buiten.

‘Ik weet waar we botten kunnen vinden,’ zegt Enzo.
‘Ik ook,’ zeggen Dino en Fabio.
‘Waar dan, Enzo?’ wil Anna weten.
‘Kom maar mee,’ antwoordt haar broertje.
‘We gaan die kant op.
En geen herrie maken.
Als iemand ons ziet, schrikt hij en gaat hij gillen.’
De vier sluipen door de donkere stad.
Ze doen zo zachtjes als ze kunnen.
Maar ja, hun botten kraken en hun knieën piepen.
Gelukkig is het een koude avond en zijn er niet veel mensen op straat.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Anna.

‘Zul je wel zien,’ zegt Enzo, ‘we zijn er bijna.’

Enzo Barberini kent de weg in Rome goed.

Zijn broers en zus trouwens ook.

Hun leven lang hebben ze er gewoond.

In de tijd dat ze nog leefden, brak er een besmettelijke ziekte uit.

De hele stad was in rep en roer.

Tallose mensen stierven, niemand werd gespaard.

Bakkers niet, zwervers niet, prinsen niet.

Ook Anna’s ouders kregen de ziekte.

Geen dokter kon hen helpen.

Het laatste dat moeder tegen Anna zei was: ‘Nu moet jij voor je broertjes zorgen.’